

1. fejezet

Szellemes játék

ACsillagfény Kúria Borsházy Bojtorján számára a mennyországot jelentette. Az angliai Bartonshire egy füves dűlőútjának végén megbúvó épület volt a Borsházy család aprajának s nagyjának – embereknek és állatoknak – nagybetűs OTTHONA már kilencszáznégy éve.

Az omladozó ház évszázadokig szunnyadt a repkény ölelésében, madárdallal körülvéve. Düledező falai és roskatag tornyai érdekes titkokat rejtettek; olyan titkokat, melyek ott szökdécseltek a ház sarkán túl, totyog-

tak visszhangos folyosóin, és toporogtak az elhagyott szobákban.

A Csillagfény Kúriában más szabályok voltak érvényesek, mint egy átlagos házban. Soha senki nem mondta, hogy „Csináljatok rendet!” vagy hogy „Hová viszitek azt a csúzlit?” Soha egyetlen játék sem volt túlságosan zajos, vagy túl vad, és nem okozott túl nagy rendetlenséget. Soha nem volt túl késő, vagy túl korán, vagy *túl bármi* a játékhoz. Ez volt a legjobb kalandpark a világon, és kutyáknak nagyon is szabad volt a belépés. Különösen szellemkutyáknak.

Borsházy Bojtorján Mici hálósobájának sötétjében, a szekrényben várakozott, mancsával befogta a szemét, és olyan türelmesen számolt, ahogy csak bírt. A bújócska a kedvenc játéka volt, mert benne volt minden, amit a kutyák legjobban szeretnek, például a szimatolás, a keresés, a kergetés és az, hogy oda kelljen vinnie Micinek, akit megtalált. Megbillegtette a szemöldökét, és elgondolkodva nyalta meg az orrát.

Hogy jobban teljen az idő, Bojtorján a stratégián

törte a fejét, de mivel úgy ismerte a többi szellem búvóhelyeit, mint a saját mancsát, ez nem tartott sokáig.

Mártont feltehetően a kekszes dobozban találja, ami nem nehéz, mivel elárulja magát hörcsögös ropogtatásával és csámcsogásával. Gáspár, a liba nyilván a könyvtárszoba felső polcán gubbaszt, beszorulva az enciklopédiák mellé. Hát Vencel? Minthogy nyúl, meg fog lapulni a kert burjánzó sövénye alatti árnyas helyen. Ottó valószínűleg a konyhaszekrény evőeszközös fiókjában majomkodik, és a kanalakkal csörömpöl.

Nem maradt más, csak a csodálatos Borsházy Mici. Bojtorján biztos volt benne, hogy ő a legjobb és legokosabb emberi lény az egész világon, de még ő sem tudott elbújni imádott szellemkutyája elől.

Ennek három oka volt:

1. Amióta Mici a világon volt (és azóta is, hogy Bojtorján már nem volt ezen a világon), rengeteget bújócskáztak, és Bojtorján sosem veszített.
2. Micinek finomabb illata volt, mint a mennyországban és a Földön bárminek, így könnyen

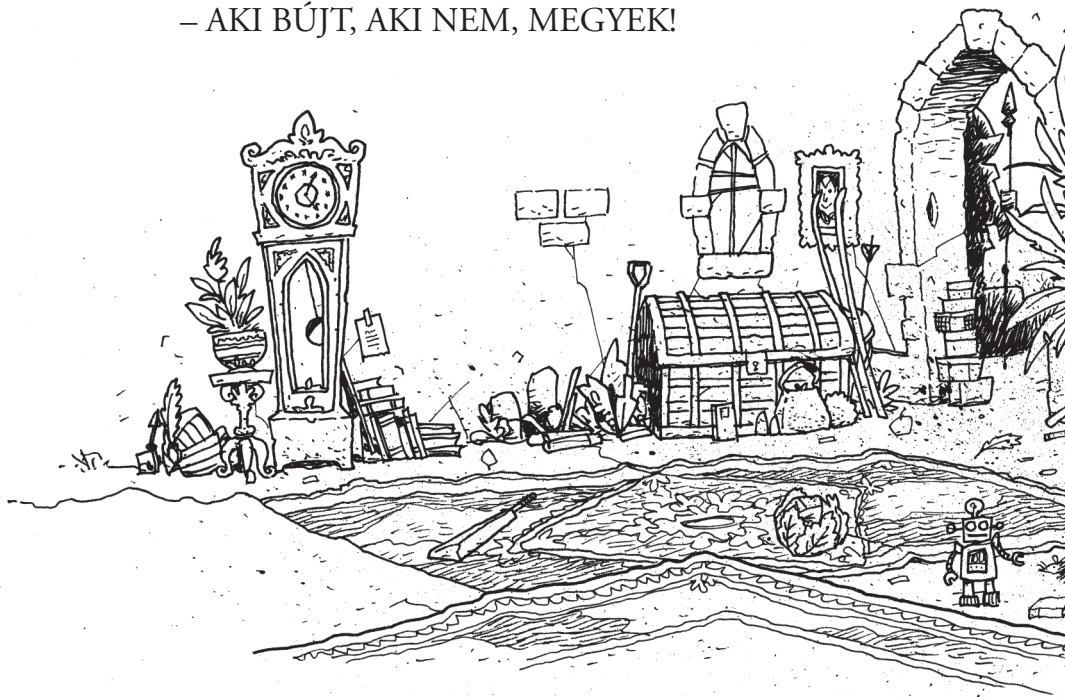
meg lehetett találni, mert az illata úgy gomolygott a folyosókon, mint a köd.

3. Ő volt az egyetlen a baráti társaságból, aki a) ember volt, és b) még élt. Ez a két tény azt jelentette, hogy nagyon szilárd volt, és könnyebben észre lehetett venni, mint egy jégkockába fagyott borsószemet.

– Tizenhat... tizenhét... tizennyolc... tizenkilenc...

HÚSZ! – Bojtorján előugrott a szekrényből, átrohant Mici szobáján, és végigviharzott a porlepte folyosón, azt kiabálva:

– AKI BÚJT, AKI NEM, MEGYEK!

Levágatott a Csillagfény íves lépcsősorán, és közben váratlanul eszébe jutott, hogy egyszer, régen nagyon szomorú volt. De Mici most már újra látta őt, s így a napjai csupa összemosódó kutyaboldogságban teltek. Bojtorján volt Mici „Kedvence”, egy egészen különleges szellemkutya, és a legjobb barátja, amíg a világ világ. Túlvilági élete halálán jó volt, és nem akarta, hogy ez valaha is megváltozzon.

